

Čís. 5507.

Trestní soudnictví nad mládeží (zákon čis. 48/1931 Sb. z. a n.).

Nedošlo-li k zahájení trestního řízení před dokonaným devatenáctým rokem obžalovaného (§ 28, odst. 3 zákona čis. 48/1931), nemůže se otec jeho dovolávat práva podati zmáteční stížnost podle § 50, odst. 1 cit. zák. i proti vůli obžalovaného, který se zatím stal zletilým a vzdal se opravných prostředků, neboť právo podávati opravné prostředky je v tomto případě posuzovati podle §§ 282, 283 tr. ř.

(Rozh. ze dne 6. února 1936, Zm II 34/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl stížnosti obžalovaného J. M. a jeho otce F. M. do usnesení krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 7. ledna 1936, jímž byla zamítnuta jimi ohlášená zmáteční stížnost do rozsudku téhož soudu ze dne 10. prosince 1935, kterým byl obžalovaný J. M. uznán vinným proviněním krádeže podle §§ 171, 174 II a) tr. z. (a § 3 zák. čis. 48/1931 Sb. z. a n., proviněním podílnictví na krádeži podle § 464 tr. z. (a § 3 zák. čis. 48/1931 Sb. z. a n.) a přestupkem podle § 3 zákona o maření exekuce.

Důvody:

Oba stěžovatelé ohlásili zmáteční stížnost do trestu. Podle zápisu v protokole o hlavním přelíčení obžalovaný J. M. se vzdal opravných prostředků a trest přijal; je narozen 29. května 1914; byl tedy v době vynesení rozsudku (10./12. 1935) již zletilý. Stěžovatelé, byvše o těchto okolnostech dožádaným soudem slyšeni a náležitě poučeni, trvali přes to na ohlášené zmáteční stížnosti.

Napadeným usnesením byla pak jejich ohlášená zmáteční stížnost zamítnuta podle § 1, č. 1 zák. č. 3/1878 ř. z., o to u obžalovaného J. M. proto, že se výslovně vzdal opravných prostředků a trest přijal, a co do otce F. M. proto, že jeho syn byl již v době vynesení rozsudku zletilý, takže nemůže proti jeho vůli vznést zmáteční stížnost (§ 282 tr. ř.).

Vývody obou stížností není nijak vyvrácena správnost napadeného usnesení, které hovoří jak stavu věci, tak i zákonu. Obžalovaný J. M. ani při svém výslechu dožádaným soudem nepopřel, že se po poučení o opravných prostředcích výslovně vzdal opravných prostředků a trest přijal. Pokud pak teprve ve stížnosti tvrdí, že se vzdal opravného prostředku »výhradně jenom co se týče odvolání«, že si však vyhradil právo k podání zmáteční stížnosti, je to v přímém rozporu nejen se zápisem v protokolu o hlavním přelíčení, jehož správnost, jak již uvedeno, vůbec nepopřel ani při výslechu dožádaným soudem, nýbrž odporuje to i znění jeho ohlášení zmáteční stížnosti, kdež chlašuje zmáteční stížnost »co do trestu«, který přece, jak sám připouští, výslovně přijal. Za tohoto stavu věci není pochybnosti o tom, že prohlášení obžalovaného odpovídalo i jeho vůli vzdáti se opravných prostředků. Vzdání se opravných prostředků je pak neodvolatelné.

Stížnost otce F. M. má patrně za to, odvolávajíc se na citaci § 28 zák. č. 48/1931 Sb. z. a n. v obžalobě, že v souzeném případě platí ustanovení § 50, odst. 1 zák. č. 48/1931, podle něhož může otec obviněného podati opravné prostředky i proti jeho vůli. Než v § 28, odst. 3 zák. č. 48/1931 je stanoveno, že platí ustanovení trestního řádu, nedošlo-li k zahájení trestního řízení před dokonáním devatenáctým rokem. V souzeném případě bylo trestní řízení pro činy spáchané obžalovaným ve věku mladistvém zahájeno v dubnu 1934, tedy teprve po dokonání devatenáctém roku obžalovaného (nar. 29. 5. 1914.) Platí tedy v tomto případě pro trestní řízení ustanovení trestního řádu, takže právo podávati opravné prostředky je posuzovati podle §§ 282, 283 tr. ř. a nikoli podle ustanovení § 50 zák. č. 48/1931. Pokud pak stěžovatel uplatňuje, že není pravda, že ohlašuje zmateční stížnost proti vůli svého syna J. M., když tento sám zmateční stížnost též ohlašuje, stačí uvést, že zletilý obžalovaný vzdal se opravných prostředků, takže jeho otec nemůže již za něho podati zmateční stížnost ani v tom případě, že obžalovaný potom souhlasil s podáním zmateční stížnosti (rozh. č. 2844 Sb. n. s.). Stížnosti proto nemohly míti úspěch.

Čís. 5508.

Konal-li soud hlavní přelíčení podle zákona č. 8/1924 Sb. z. a n. v nepřítomnosti obžalovaného, ač obžalovaný nebyl ve smyslu § 1, č. 2 tohoto zákona vyslechnut o celém obsahu obvinění, je řízení i rozsudek zmatečný podle § 384, č. 6 tr. ř.

Rozh. ze dne 7. února 1936, Zm IV 345/35.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti G. I., obžalovanému pro zločiny krádeže, následkem zmateční stížnosti obžalovaného z úřední povinnosti z důvodu zmatečnosti uvedeného pod bodem 6. § 384 tr. ř. zrušil rozsudky obou soudů nižších stolic, pokud byl jimi obžalovaný uznán vinným a odsouzen, a to i s hlavním líčením jim předcházejícím, a uložil soudu první stolice, aby při novém líčení znovu ve věci rozhodl.

Důvody:

Proti rozsudku vrchního soudu ohlásil obžalovaný zmateční stížnost do viny a trestu, kterou též písemně odůvodnil.

Zkoumajе věc shledal nejvyšší soud, že hlavní líčení u krajského soudu v U., konané dne 12. června 1934, bylo provedeno v nepřítomnosti obžalovaného přes to, že nebyly splněny všechny podmínky stanovené zákonem z 11. prosince 1923, č. 8 Sb. z. a n. z r. 1924.

Podle 2. bodu § 1 tohoto zákona může býti při splnění ostatních podmínek stanovených v tomto paragrafu konáno hlavní líčení u krajského soudu v nepřítomnosti obžalovaného jen tehdy, byl-li obžalovaný v předběžném řízení vyslechnut soudem o celém obsahu obvinění.